

Mythologia, Francfort, 1581 - X [135] : De Lycaone

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre X

Ce document est une version augmentée de :
[Mythologia, Venise, 1567 - X \[129\] : De Lycaone](#)

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre IX

[Mythologia, Francfort, 1581 - IX, 09 : De Lycaone](#) a pour résumé ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre X

[Mythologie, Paris, 1627 - X \[135\] : De Lycaon](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre X

[Mythologie, Lyon, 1612 - X \[135\] : De Lycaon](#) est une traduction de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia
Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution – Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Conti, Natale, *Mythologia* Francfort, 1581 - X [135] : De Lycaone, 1581

Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle)

Consulté le 17/09/2025 sur la plate-forme EMAN :
<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/6179>

Présentation du document

PublicationFrancfort, André Wechel, 1581
ExemplaireRegensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307
Formatin-8

Langue(s)Latin

Paginationp. 1071-1072

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses[Lycaon](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 25/11/2024

parteret Phœbum ac Dianam, ob frequētes vapores, qui mundo recente adhuc contigerunt, quibus Solem ac Lunam occultari diu accidit. cum verò ita frequentes nebulae cōtingant Sole inualeſcente præcipuè, peſtifer fit aer, multiq̃ue grauiffimi morbi animalia & plantas infeſtant. at ubi Sol iuſtas vires aſſumpſerit, tunc ceſſant illi morbi ob aerem digeſtum, omniſque vis peſtilentiæ, niſi ſi qua fiat è contagione, euaneſcit. Sic enim Apollo eſt dictus ſerpentem ſagittis interfeciſſe.

De Curetibus & Corybantibus.

Quòd autem venti terræ, rerumque omnium generationi plurimum conferant, patuit vel ex eo, quòd Curetes ac Corybantes, qui venti erant, matris Deum miniſtros eſſe tradiderunt, quod per eorū ſtrepitum ſignificabatur. per hos enim nō modò pluuiæ & frigora fiunt, ſed omnia naturæ opera. neq; vllum eſt vel plantæ vel animalis ſemen quod ventolum nō ſit & per ventum extrudatur, cum ſit generationi proximum. ſic igitur venti dicebantur ſalutis animalium autores, generationi rerum præfecti, & mari imperare, quod ſignificabatur per Curetes & Corybantes.

De Cyclopibus.

Tum rursus eorum quæ ſunt in ſublîmi, materiam, naturamq; explicantes Cyclopum fabulam effinxerunt: dixerunt enim Cyclopaſ eſſe vapores, è quibus fulmina, & fulgura, & tonitrua naſcerentur ac fierent. neq; verò vapores illi, niſi per calorem Solis in aera poſſunt extenuari, qui partim è mari, partim è terra extrahuntur. ſiunt autem frequentes vapores eo tempore, quo fieri ſolent fulmina: hi poſtea in ſublîmi vi Lunæ condenſati, à ſuperiore frigore detruduntur.

At Ethicè.

Cyclopaſ impioſ & Deorum cultū contemnentes faciunt, & in omne genus crudelitatis ac feritatis propenſoſ: & eorum principem Polyphemum præcipuè, qui nihil honeſtum, niſi quod ventri placeret, nihil pium, nihil ſanctū exiſtimabat. Sed cum improbitas omniſ Deoſ vindiceſ habeat, temeritatis crudelitatiſq; ſuæ condignas pœnaſ perſoluit in omne vitæ tempus. Is enim vino facile victuſ fuit, qui omnem Deorum immortalium potentiam antea minimè formidauerat.

De Lycaone.

Sic igitur multis rationibus ad probitatem & ad humani-

tatem erga hospites antiqui nos adhortabantur, quod etiam fecerunt per fabulam Lycaonis. Nam ut hospitem præsentia vnumquemque ad humanitatem incitaret, Deos etiam finxerunt ad homines in hospitium aliquando accessisse: atque ingēbus supplicij Deorum consilio illi affecti memorantur, qui crudelitate in hospites vti fuissent: illique rursus honorifica & vtilissima præmia reportarunt, qui per humani & benigni aduersus hospites extitissent.

De Ganymede.

Ganymedem fuisse à Ioue amatum, omnes antiqui consentiunt, at cur fabulosè dicatur in cælum asportatus, nemo probabilem rationē explicauit, ex ijs omnibus scriptoribus quorum monumenta ad ætatem nostram peruenerunt. Ego sanè significare voluisse antiquos per hanc fabulam crediderim, virum prudentem, & qui recto consilio polleat, proximè ad Deorum immortalium naturam accedere. Nam vel nomē ipsum Ganymedis significat virum consilio præstantem, quem ob eximiam prudentiam Deus ad se rapit, cum stulti neque sibi, neque cæteris quidem hominibus sint viles. Dictus est Ganymedes pulcherrimus, quod anima prudentis hominis nullis propè sordibus humanis sit contaminata: quæ cum talis existat, facilè ad Iouem rapitur.

De Harmonia & Cadmo.

Enimvero ut cunctis hominibus fieret manifestum, quod necessaria est prudentia in rebus omnibus, ea finxerunt antiqui, quæ de Cadmo fabulati sunt. Is enim Mineræ cōsilio serpentem ad fontē Dirceæ occidit, & dētes seminauit, latronem scilicet cum socijs, quia maximè rerum omnium necessaria est prudentia imperatoris in rebus militaribus: quæ tamē omnis inanis est, nisi Dei optimi auxilium illi accesserit. at verò Harmonia Iouis & Electræ filia dicitur, quod illā in motibus sphærarum inesse arbitrabantur, vti dictum fuit.

De Midæ.

Neque verò vno tantum exemplo, ut humanitate aduersus hospites vteremur, hortabantur antiqui: quando Midæ etiam facinus, qui Silenum perbenignè tractauit, ita celebratur. is enim suæ liberalitatis ergo magnum accepisset præmium, si tam prudens fuisset petendo & eligendo præmio ac dono Dei, quàm liberalis fuerat in hospitem. Sed nihil certum peten-